

FLESH AND FIRE SERIE 1

SCHADUW
IN HET
VUUR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

Schaduw in het vuur

FLESH & FIRE-SERIE DEEL 1

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

Proloog

‘Je gaat ons vandaag niet teleurstellen, Sera,’ klonk het vanuit de schaduw verderop in het vertrek. ‘Je gaat Lasanië niet teleurstellen.’

‘Nee.’ Ik klemde mijn handen in elkaar om te voorkomen dat ze bleven trillen en ademde diep in. Met ingehouden adem staarde ik in de spiegel die tegen de muur stond naar mijn eigen spiegelbeeld. Er was geen enkele reden om zenuwachtig te zijn. Langzaam ademde ik uit. ‘Ik ga u niet teleurstellen.’

Daarna ademde ik opnieuw in, diep en bewust. Ik herkende haar bijna niet, de jonge vrouw die op haar beurt naar mij stond te kijken. Zelfs in het zwakke, flakkerende licht van de talloze kaarsen die overal in de kleine ruimte waren neergezet was mijn huid zo roze dat ik de sproeten op mijn wangen en neus bijna niet kon onderscheiden. Er waren vast mensen die vonden dat ik er stralend uitzag, maar het groen van mijn ogen was te fel, te koortsachtig.

Mijn hart bonsde zo hevig dat ik nogmaals ademhaalde, precies zoals heer Holland me het had geleerd. Hij had gezegd dat ik dat moest doen als ik het benauwd kreeg, als ik het gevoel had dat ik de situatie of mijn eigen gevoelens niet langer de baas kon blijven. *Adem langzaam en zorgvuldig in. Blijf je adem inhouden totdat je hart tot rust komt. Adem dan uit. Houd vast.*

Deze keer werkte dat niet.

Mijn haar was net zo lang geborsteld totdat mijn hoofdhuid pijn deed. Die tintelde nu nog steeds. Een deel van die lichtblonde haardos was opgestoken en vastgezet, de rest viel als een massa krullen over mijn rug. De huid van mijn keel en schouders zag rood, ik vermoedde door het welriekende badwater waarin ik uren had moeten weken. Misschien ging ademen daarom zo moeilijk. Er had zoveel geparfumeerde olie in het water gezeten dat ik ongetwijfeld rook alsof ik in een vat met jasmijn en zoete anijs was gedompeld.

Ik bleef roerloos staan en ademde diep en langzaam in. Na het bad

was ik van top tot teen verzorgd. Overal op mijn lichaam waren haartjes met een pincet of hete was verwijderd, en alleen de balsem waarmee mijn benen, armen en alles daartussen was ingesmeerd had de pijn een beetje kunnen verzachten. Weer hield ik mijn adem in, terwijl ik ondertussen mijn best deed om mijn blik niet lager dan mijn gezicht te richten. Ik wist wat ik daaronder zou zien. Vrijwel alles.

Mijn gewaad, als je het al zo kon noemen, was gemaakt van ragdunne chiffon. De kleine kapmouwtjes bedekten slechts een klein stukje van mijn bovenarmen. De dunne, ivoorkleurige stof was een paar maal losjes rond mijn lichaam gewikkeld, maar het was zo'n grote lap dat de rest achter me aan over de vloer sleepte. Ik had een hekel aan dit gewaad, aan het bad en aan de uitgebreide verzorging erna, maar ik wist welk doel dit alles diende.

Ik moest betoveren, verleiden.

Vlkbij klonk het ruisen van rokken. Ik ademde langzaam uit. Het gezicht van mijn moeder verscheen in de spiegel. We leken helemaal niet op elkaar, ik was het evenbeeld van mijn vader. Dat wist ik omdat ik zo vaak naar het enige overgebleven schilderij van hem had gekeken. Ook hij had sproeten gehad, en zijn kaak was even koppig geweest als de mijne. Ik had ook zijn ogen. Niet alleen de kleur was hetzelfde, maar ook de mijne wezen in de hoeken een klein beetje omhoog. Dankzij dat schilderij, dat verborgen werd gehouden in de privévertrekken van mijn moeder, wist ik hoe mijn vader eruit had gezien.

De blik in mijn moeders donkerbruine ogen kruiste heel even de mijne. Toen liep ze om me heen. De kroon van vergulde bladeren op haar hoofd glansde in het kaarslicht. Ze bekeek me aandachtig, op zoek naar een verdwaald haartje, naar een smetje, naar een teken dat ik niet de volmaakte bruid was.

De prijs die tweehonderd jaar vóór mijn geboorte was afgesproken.

Nu voelde mijn keel nog droger aan, maar ik durfde niet om water te vragen. Op mijn lippen was een rozenrode verf aangebracht waardoor ze glansden. Ik moest mijn moeder niet boos maken door dat effect te verpesten.

Terwijl zij de mouwen van haar japon rechte trok, keek ik naar haar gezicht. De fijne rimpeltjes rond haar ogen leken dieper dan een dag eerder en de huid rond haar lippen zag bleek van de spanning. Zoals altijd was

haar uitdrukking ondoorgrondelijk, en ik wist niet eens waarnaar ik op zoek was. Een teken van droefheid? Opluchting? Liefde? Toen ik het geluid van tinkelende gouden kettinkjes hoorde, begon mijn hart nog heviger te bonzen.

Ik ving een glimp op van de witte sluier die iemand haar aanreikte, een kleur die me deed denken aan de witte wolf die ik jaren geleden bij het meer had gezien, waar ik om een reden die ik me niet eens kon herinneren naar stenen had gezocht. Afgaande op zijn formaat had ik vermoed dat hij een zeldzame *kiyō* was, een wolvensoort die soms rondzwierf in de Donkere Olmen buiten het terrein van slot Schoonburg. Ik had het dier recht aangekeken, doodsbang dat ik aan stukken zou worden gescheurd. Maar de wolf had alleen maar naar de stenen in mijn armen gekeken, met een blik alsof ik een zwakzinnig kind was, en was toen weggedraafd.

Mijn moeder legde de sluier van de Uitverkorene op mijn hoofd. De dunne stof viel rondom mijn gezicht, zodat alleen mijn lippen en kaken zichtbaar waren, en bedekte mijn schouders en een deel van mijn rug. Hoewel het weefsel uiterst fijn was, zag ik bijna niets meer. De gouden kettinkjes die de sluier op zijn plaats hielden, werden rond mijn hoofd vastgemaakt. Deze sluier was minder dik dan het exemplaar dat ik doorgaans in het openbaar droeg en dat ik alleen in het gezelschap van mijn naaste familie of heer Holland mocht afdoen, en hij bedekte ook niet mijn hele gezicht.

‘Je bent weliswaar niet de Uitverkorene, maar je bent in dit domein ter wereld gekomen, gewikkeld in de wade van de oergoden. Een Maagd, beloofd door de schikgoden. En je zult dit rijk geraakt door leven en dood weer verlaten,’ had mijn oude min Odetta ooit gezegd.

Maar ik zag er wel uit als de Uitverkorene, als een van die derde zonen en dochters die met de helm waren geboren, dat vlies rond hun hoofd, voorbestemd om de oergod van het leven aan diens hof te dienen. Ik had mijn hele leven verscholen onder die sluier doorgebracht, en hoewel ik ook met de helm was geboren en in veel opzichten als een Uitverkorene was beschouwd, was ik dat niet. Ik was de Maagd. Uitverkorenen viel na hun verheffing de hoogste eer te beurt die een sterveling in welk rijk dan ook kon overkomen. Het hele land vierde feest aan de vooravond van hun rite, de plechtigheid waarmee ze werden verheven en het rijk Iliseeum

betraden, waar ze de oergoden en de goden gingen dienen. Mijn lot was het best bewaarde geheim van heel Lasanië. Dat werd niet gevierd met feesten en banketten. Vanavond, op mijn zeventiende verjaardag, werd ik de gemalin van de oergod van de dood.

Mijn keel leek te worden dichtgeknepen. Waarom was ik zo zenuwachtig? Ik was er klaar voor, klaar om de afspraak na te komen. Klaar om de taak te vervullen waarvoor ik ter wereld was gekomen. Ik had geen keuze.

Ik vroeg me af of de Uitverkorenen op de avond van hun rite ook zo zenuwachtig waren. Dat moest wel. Wie werd er nu niet zenuwachtig in de nabijheid van een mindere god, laat staan van een oergod, van wezens die zo machtig waren dat ze de bouwstenen van ons hele bestaan vormden? Of misschien waren de Uitverkorenen alleen maar dolblij dat ze hun plicht konden vervullen. Ik had tijdens de rite de lach op hun gezichten gezien, op alleen dat onderste deel van hun gelaat dat zichtbaar was, en het was duidelijk dat ze ernaar uitkeken om aan dat nieuwe hoofdstuk in hun leven te beginnen.

Ik lachte niet. Ik keek nergens naar uit.

Adem in. Houd vast. Adem uit. Houd vast.

Mijn moeder boog zich naar me toe. ‘Je bent gereed, prinses Seraphena.’

Seraphena. Mijn volledige naam werd zo zelden gebruikt, en tot nu toe nog nooit samen met mijn officiële titel. Het was net alsof er een knop werd omgedraaid. Binnen een tel kwam mijn bonzende hart tot bedaren en nam de druk op mijn borst af. Mijn handen beefden niet langer. ‘Ik ben gereed.’

Door de sluier heen zag ik koningin Calliphe glimlachen, of zag ik in ieder geval dat haar lippen die beweging maakten. Ik had haar nog nooit echt naar me zien glimlachen, niet zoals ze tegen mijn stiefbroer en stiefzus en haar echtgenoot lachte. Maar hoewel ze me negen maanden lang onder haar hart had gedragen en me op de wereld had gezet, was ik nooit werkelijk van haar geweest. Ik was nooit de prinses van het volk geweest.

Ik had altijd al toebehoord aan de oergod van de dood.

Ze keek me een laatste keer aan, streek een krul naar achteren die over mijn schouder was gevallen en verliet daarna zonder een woord te zeggen de kamer. De deur viel met een klikje achter haar dicht, en al die zintuigen die ik in de loop der jaren had verfijnd stonden meteen op scherp.

De stilte in de kamer duurde niet langer dan een paar hartslagen. ‘Zusje van me,’ klonk een stem. ‘Je bent even roerloos als de standbeelden van de goden in de tuin.’

Zusje van me? Ik trok mijn lip op, niet in staat om mijn afkeer te verbergen. Hij was niet mijn broer, hij was geen bloedverwant en hij voelde zeker niet als familie, hoewel hij de zoon was van de man met wie mijn moeder na de dood van mijn vader was getrouwd. Er vloeide geen druppel bloed van het geslacht Mierel door zijn aderen, maar omdat het volk van Lasanië niet eens wist dat ik bestond, was hij de erfgenaam geworden. Het zou niet lang duren voordat hij koning was en ik twijfelde er niet aan dat het volk van Lasanië dan voor heel andere beproevingen zou komen te staan, ook nadat ik mijn plicht had vervuld.

Vanwege zijn aanspraken op de troon was hij ook een van de weinigen die de waarheid kende over koning Roderick, de eerste koning uit het huis Mierel en mijn voorvader, wiens uit wanhoop genomen beslissing om zijn volk te redden niet alleen mijn lot had bezegeld, maar ook onheil had gebracht over latere generaties die hij juist voor erger had willen behoeden.

‘Je bent vast erg zenuwachtig.’ Tavius was dichterbij gekomen. ‘Dat is prinses Kayleigh ook, dat weet ik. Ze maakt zich zorgen over onze huwelijksnacht.’

Ik maakte mijn vingers van elkaar los en keek hem zonder iets te zeggen aan.

‘Ik heb haar beloofd dat ik voorzichtig zal zijn.’ Tavius bleef vlak voor me staan. Met zijn lichtbruine haar en blauwe ogen werd hij door velen als bijzonder knap beschouwd en ik vermoedde dat de prinses van Ierloon dat bij hun eerste kennismaking ook had gedacht. Ze moest zich het gelukkigste meisje ter wereld hebben gevoeld, heel anders dan ik nu. Tavius cirkelde om me heen als een van die grote zilverhaviken die ik zo vaak boven de Donkere Olmen had zien vliegen.

‘Het lijkt me sterk dat hij jou hetzelfde zal beloven.’ Zelfs door de sluijer heen zag ik zijn spottende lachje en voelde ik zijn spottende blik. ‘Je weet wat ze over hem zeggen, waarom zijn portret nooit is geschilderd, waarom zijn trekken nooit in steen zijn uitgehouwen.’ Hij liet zijn stem zakken, vervuld van geveinsd medeleven. ‘Ze zeggen dat hij een monster is, dat zijn huid met schubben is bedekt, net als bij die beesten die hem bewaken.’

Dat hij slagtanden heeft. Je bent vast doodsbang voor wat je moet doen.'

Ik wist niet of de oergod van de dood met schubben was bedekt, maar alle goden en oergoden bezaten opvallend lange, scherpe hoektanden. Scherp genoeg om huid te doorboren en in vlees weg te zinken.

'Denk je dat de bloedkus net zoveel genot schenkt als wordt beweerd?' vervolgde hij uitdagend. 'Of zal je vergaan van de pijn zodra die tanden in je ongeschonden vlees worden gezet?' Zijn toon werd genietend. 'Ik vermoed het laatste.'

Mijn hekel aan hem was nog groter dan mijn afkeer van dit gewaad.

Hij bewoog opnieuw, hij sloop om me heen en tikte nadenkend met zijn vinger tegen zijn kin. Er trok een huivering over mijn huid, maar ik bleef doodstil staan. 'Aan de andere kant, je bent voorbereid om dit tot het bittere einde vol te houden, nietwaar? Om zijn zwakke plek te worden, om hem verliefd op je te laten worden en er dan een einde aan te maken.' Hij bleef opnieuw voor me staan. 'Ik weet dat je een hele tijd bij de meesteressen van de Jade in de leer bent geweest. Dus misschien ben je helemaal niet zenuwachtig,' ging hij verder. 'Misschien sta je te popelen om hem te díénen...' Hij stak een hand naar me uit.

Ik greep zijn pols vast en zette mijn nagels zo hard in zijn pees dat er een schok door hem heen ging. Hij uitte een vloek. 'Als je het waagt om me aan te raken, dan breek ik alle botjes in je hand,' zei ik waarschuwend. 'En daarna zorg ik ervoor dat de prinses niet meer bang hoeft te zijn voor haar huwelijksnacht. Voor geen enkele nacht die ze ooit nog aan jouw zijde moet doorbrengen.'

Tavius spande zijn armspieren en keek met een kwade blik op me neer. 'Je hebt ongelooflijk veel geluk,' beet hij me toe. 'Je moest eens weten.'

'Nee, Tavius.' Ik duwde hem van me af en herinnerde hem er zo aan dat ik niet alleen door de meesteressen was opgeleid. Hij struikelde, maar kon zijn evenwicht bewaren voordat hij de spiegel raakte. 'Jij mag van geluk spreken.'

Zijn neusvleugels trilden. Hij wreef over de binnenkant van zijn pols, maar hij zei geen woord, en ik bleef wederom roerloos staan. Ik had de waarheid gesproken. Als ik wilde, dan kon ik zijn nek breken voordat hij de kans kreeg om een vinger naar me uit te steken. Vanwege mijn lotsbestemming had ik beter leren vechten dan het grootste deel van de Koninklijke Garde die hem moest beschermen, maar hij was nog altijd

verwend en arrogant genoeg om iets te proberen.

Daar hoopte ik stiekem op.

Tavius zette een stap naar voren en ik begon te glimlachen...

Een klop op de deur voorkwam dat hij de hoogstwaarschijnlijk gestoorde gedachte in zijn hoofd werkelijkheid kon laten worden. Hij liet zijn handen zakken en riep bars: 'Wat is er?'

Aan de andere kant van de deur klonk de stem van mijn moeders trouwste hofdame. 'De priesters verwachten dat hij weldra komt.'

Tavius liep met een spottend lachje rakelings langs me. 'Nu kun je je voor de verandering eens nuttig maken,' zei hij tegen me.

Hij deed de deur open en liep langzaam naar buiten, in de wetenschap dat ik in het bijzijn van vrouw Kala niet zou durven antwoorden. Zij vertelde immers alles wat ik zei door aan mijn moeder. En om een of andere onbegrijpelijke reden gaf ze om Tavius, alsof hij een dergelijke emotie waard was. Ik wachtte totdat hij was verdwenen in een van de vele donkere kronkelende gangen van de Schaduwtempel, die aan de rand van de buurt Lommerrijk stond, aan de voet van de Kliffen van Verdriet. De gangen waren al even talrijk als de tunnels onder de tempel, die het heiligdom met alle andere tempels in de hoofdstad Carsodonië en met slot Schoonburg verbonden.

Ik dacht aan de sterveling Sotoria, aan wier lot de kliffen hun naam te danken hadden. Volgens de overlevering had ze daar bloemen geplukt toen ze opeens een god was tegengekomen van wie ze zo schrok dat ze over de rand was gevallen, haar dood tegemoet.

Misschien was dit niet het juiste moment om daaraan te denken.

Ik tilde mijn doorzichtige rok op, draaide me om en liep op mijn blote voeten over de koude vloer.

Vrouw Kala stond als een wazige schim in de gang, maar ik zag nog wel dat ze snel haar hoofd afwendde. 'Kom,' zei ze. Ze kwam in beweging, maar bleef toen staan. 'Kun je door die sluier heen kijken?'

'Een beetje,' gaf ik toe.

Ze stak haar arm uit en haakte die door de mijne. Ik kromp in elkaar door de onverwachte aanraking en was opeens dankbaar voor de sluier. Net als veel andere Uitverkorenen mocht ik niet worden aangeraakt, tenzij dat nodig was om me voor te bereiden. Het sprak boekdelen dat vrouw Kala nu mijn arm vastpakte.

Ze voerde me mee door de eindeloze kronkelende gangen die uitsluitend uit deuren en wandhouders vol fel brandende kaarsen leken te bestaan. Ik vroeg me net af of ze misschien was verdwaald toen ik de vage omtrekken van twee zwijgende, in het zwart geklede mannen naast een stel dubbele deuren in het oog kreeg.

Schaduwpriesters.

Zij namen hun gelofte van stilte zo serieus dat ze hun monden hadden laten dichtnaaien. Ik had me altijd al afgevraagd hoe ze moesten eten of drinken, maar aan de uitgemergelde, gekromde lijven onder die zwarte pijen te zien werkte de door hun gekozen manier niet bepaald goed.

Ik onderdrukte een huivering toen de priesters allebei een deur openden en ik de grote, ronde zaal erachter zag, die door honderden kaarsen werd verlicht. Uit het niets dook een derde schaduwpriester op die de plaats van vrouwe Kala innam. Zijn benige vingers raakten mijn huid niet aan, maar bleven midden op mijn rug rusten. De aanraking beviel me niet, ik wilde hem afschudden, maar ik wist wel beter dan opzij te stappen voor de kilte van zijn vingers die ik door de dunne stof heen kon voelen. Ik dwong mezelf om te blijven ademen en keek naar de tekens die in de verder zo gladde stenen waren gekerfd. Een cirkel met een lijn erdoorheen. Dat symbool sierde alle tegels. Ik had het nog nooit eerder gezien en had geen idee wat het betekende. Toen keek ik naar de brede verhoging aan het andere einde van de zaal. De priester voerde me mee door het gangpad en ik voelde opnieuw druk op mijn borst. Ik keek niet naar de lege banken. Als ik een echte Uitverkorene was geweest, dan waren die nu gevuld geweest met hooggeplaatste edellieden en had er buiten op straat gejuich geklonken. De stilte in de zaal legde een waas van kilte over mijn huid.

Er stond gewoonlijk slechts één troon, vervaardigd van schaduwsteen, dezelfde steensoort die voor de tempel was gebruikt. Schaduwsteen was even zwart als het donkerste uur van de nacht en kon worden gepolijst totdat het elke lichtbron weerkaatste. Ook konden er wapens van worden geslepen die scherp genoeg waren om vlees en bot te doorboren. De glanzend gepoetste troon slokte al het kaarslicht in zich op en leek daardoor gevuld met een donker vuur. De rugleuning had de vorm van een maansikkel, dezelfde vorm als de moedervlek vlak boven mijn linkerschouder. Dat was een veelzeggend teken; dat mijn leven zelfs vóór

mijn geboorte niet van mij was geweest.

Vanavond stonden er twee tronen.

Toen ik naar de verhoging werd geleid en de treden op werd geholpen wenste ik dat ik om een glas water had gevraagd. Ik werd naar de tweede troon gebracht, daar neergezet en alleen gelaten.

Ik legde mijn armen op de leuning en keek naar de banken onder me. Er was geen enkele inwoner van Lasanië aanwezig. Zij wisten niet dat hun lot en dat van hun kinderen afhing van wat er hier vanavond ging gebeuren, van de taak die ik moest vervullen. Als ze ooit zouden ontdekken dat Roderick Mierel, die in de geschiedschrijving van Lasanië de gouden koning werd genoemd, niet dag en nacht samen zijn onderdanen op de akkers had gezwoegd, dat hij niet de aarde had gekeerd die door de oorlog was verwoest, net zolang totdat de vruchtbare bodem eronder zichtbaar werd... Dat hij niet samen met hen had gezaaid en met zijn bloed, zweet en tranen dit rijk had opgebouwd... Als ze hoorden dat de liederen en de gedichten die over hem waren geschreven op verzinsels waren gebaseerd, dan zou het laatste overblijfsel van het vorstenhuis Mierel beslist in elkaar storten.

Iemand deed de deuren dicht en ik keek naar de andere kant van de zaal, waar ik in het kaarslicht nog net de vage omtrekken van mijn moeder en Tavius kon onderscheiden, die helemaal achterin stonden. Naast hen stond nog iemand. Koning Ernard. Mijn stiefzus, prinses Ezmeria, kortweg Ezra, stond naast haar vader en broer, maar ik hoefde niet eens haar gezicht te zien om te weten hoe vreselijk ze dit alles vond. Heer Holland was niet aanwezig. Ik had graag afscheid van hem genomen, maar ik wist dat hij hier niet bij kon zijn. Zijn aanwezigheid zou te veel vragen oproepen bij de schaduwpriesters.

Dan was er te veel onthuld.

Bijvoorbeeld dat ik niet het toonbeeld was van hooggeboren zuiverheid, maar eerder een wolf vermomd als offerlam.

Ik ging niet alleen de afspraak nakomen die koning Roderick had gemaakt. Ik ging ook voorkomen dat mijn koninkrijk zou worden vernietigd.

Vastberadenheid vulde mijn borstkas met warmte, zoals altijd gebeurde wanneer ik mijn gave gebruikte. Dit was mijn bestemming. Mijn doel. Ik ging iets doen wat groter was dan ikzelf. Voor Lasanië.

En dus zat ik daar, met mijn benen keurig bij mijn enkels over elkaar geslagen en mijn handen ontspannen op de leuning van de troon. En ik wachtte.

Een hele tijd.

Seconden werden minuten. Ik wist niet hoeveel tijd er verstreek, maar er borrelde langzaam een zeker ongemak in me op. Hij was in zijn eigen tempel ontboden. Hoorde hij... Hoorde hij hier dan niet te zijn?

Het zweet sprong in mijn handen en mijn ongemak nam steeds verder toe. De druk op mijn borst werd heviger en zwaarder. Stel dat hij niet zou verschijnen?

Waarom kwam hij niet?

Dit was zijn afspraak.

Toen koning Roderick zo wanhopig was geweest dat hij letterlijk alles had willen doen om zijn door oorlog verwoeste land te redden, om het volk dat al zoveel had verloren voor de hongerdood te behoeden, had hij gehoopt dat er als antwoord op zijn smeekbeden een mindere god zou verschijnen. Dat was gebruikelijk wanneer iemand dapper genoeg was om de goden om hulp te vragen. Maar er was geen mindere god voor de gouden koning verschenen. Er was een oergod naar hem toe gekomen.

En de oergod van de dood had zich bereid verklaard om koning Roderick te helpen, maar wel tegen een beloning: de eerstgeborene dochter van het huis Mierel. Die zijn gemalin diende te worden.

De oergod móést komen.

Wat zou er gebeuren als hij niet kwam? Mijn hart bonkte, mijn vingers kromden zich rond het koude steen van de troon.

Adem in, houd vast, adem uit, houd vast.

Als hij niet kwam, dan was alles verloren. Dan zou er niets overblijven van wat hij koning Roderick had gegeven. Als hij mij niet kwam halen en ik me niet aan de afspraak kon houden, dan zou ik het koninkrijk veroordelen tot een langzame dood, veroorzaakt door de Rot. Die pest was rond mijn geboorte voor het eerst verschenen, aanvankelijk alleen in een hoekje van een boomgaard. Onrijpe appels waren uit bomen gevallen die hun bladeren verloren. De aarde onder de bomen was grijs geworden, het gras en de wortels van de appelbomen waren afgestorven. Daarna had de Rot zich verspreid en langzaam de hele boomgaard aangetast. Na verloop van tijd waren er meer boerderijen getroffen. Zodra de Rot ergens in de

bodem zat, wilde er geen enkel gewas meer groeien.

En de grond was niet het enige dat eronder leed. Het weer was ook veranderd. Zomers waren nu heter en droger, winters kouder en onvoorspelbaar.

Het volk van Lasanië wist niet dat de Rot als een klok was die aftelde. De overeenkomst die de koning had gesloten gold niet voor eeuwig en het aftellen was na mijn geboorte begonnen. De kans was groot dat de gouden koning niet eens had beseft dat dat ooit zou gebeuren. Als ik mijn taak niet kon uitvoeren, dan zou het koninkrijk...

Het begon als een laag gerommel, alsof er ergens in de verte wagenwielen over de kinderkopjes van Carsodonië bolderden. Maar het geluid werd steeds sterker, totdat ik het in de troon onder me voelde, en in mijn botten.

Het gerommel hield op. De kaarsen gingen uit, allemaal, en de zaal werd in donker gedompeld. Er stak een briesje op dat naar aarde rook, dat speelde met de randjes van mijn sluier en met de zoom van mijn gewaad.

Opeens begonnen de kaarsen te vonken, en die vonken stegen als een golf van licht op naar het hoge, gewelfde plafond. Ik keek naar het gangpad in het midden, waar de lucht openspleet en een knetterend wit licht zichtbaar werd.

Uit de spleet steeg een nevel op die aan de stenen vloer likte en naar de banken sijpelde. Overal op mijn huid verscheen kippenvel. Sommigen noemden die nevel de magie van de oergoden, maar het was aether, een krachtige stof die niet alleen het domein der stervelingen en Iliseeum had geschapen, maar die ook door de aderen van de goden stroomde en waaraan zelfs de mindere en onbekende onder hen onvoorstelbare krachten ontleenden.

Ik knipperde. Meer deed ik niet. Ik knipperde met mijn ogen, en de ruimte voor de verhoging die net nog leeg was geweest was dat niet langer. Er stond nu een man, gekleed in een mantel met kap, omringd door donkere, kronkelende en trillende schaduwen die waren vermengd met een zilverkleurig licht. Ik mocht van mezelf niet denken aan wat Tavius had gezegd. Dat kon ik niet. In plaats daarvan probeerde ik door de ongrijpbare, rokerige schaduwen heen te kijken. Het enige wat ik met zekerheid kon zeggen, was dat de man erg lang was. Zelfs vanaf mijn

zitplaats hier zag ik dat hij ver boven me uit zou torenen, en dat terwijl ik zeker geen onderdeurtje was. Ik was bijna even lang als Tavius. Maar hij was een oergod, en in de verhalen die over oergoden waren opgetekend werden ze soms omschreven als reuzen tussen de stervelingen.

Eerst dacht ik dat hij brede schouders had, maar toen besepte ik dat die diepere, dikkere schaduwen vleugels waren. Hij legde zijn hoofd, bedekt door een kap, achterover in zijn nek.

Ik dacht meteen niet meer aan die ademhalingsoefeningen. Zijn gezicht was niet te zien, maar ik voelde hoe indringend zijn blik was. Die ging dwars door me heen, en een kort moment vol paniek lang vreesde ik dat hij wist dat ik me zeventien jaar lang niet alleen maar had voorbereid op een leven als zijn gemalin. Dat ik veel en veel meer had gedaan dan dat. En dat het gedweeë, onderdanige gedrag dat me was aangeleerd niet meer was dan de zoveelste sluier die ik diende te dragen.

Mijn hart stond heel even stil. Ik zat op de troon die was bestemd voor de gemalin van het Schaduwland, een van de hoven in Iliseeum. Ik keek op naar de oergod van de dood en voelde voor het eerst van mijn leven wat echte angst was.

Oergoden konden de gedachten van stervelingen niet lezen. Dat zei een stemmetje ergens in mijn achterhoofd, mijn laatste greintje gezond verstand. Hij had geen enkele reden om te denken dat ik iemand anders was dan ik leek te zijn. Zelfs als hij me door de jaren heen had gadegeslagen, als hij spionnen naar Lasanië had gestuurd, dan nog waren mijn identiteit en mijn afkomst verborgen gebleven. Niemand wist zelfs maar van het bestaan van een prinses van het huis Mierel. Alles had in het diepste geheim plaatsgevonden, van de lessen die heer Holland me had geleerd tot de uren die ik bij de meesteressen van de Jade had doorgebracht.

Hij kon onmogelijk weten dat men in de tweehonderd jaar tot aan mijn geboorte had ontdekt hoe een oergod kon worden gedood.

Door middel van liefde.

Oergoden hadden één fatale zwakte die hen zo kwetsbaar maakte dat ze konden worden gedood, en dat was liefde.

Laat hem verliefd op je worden, wordt zijn zwakte en maak een einde aan zijn leven.

Dat was mijn doel.

Ik wist mijn bonkende hart tot bedaren te brengen door te denken aan al die uren met mijn moeder, die me duidelijk hadden gemaakt wat er van een gemalin werd verwacht. Hoe ik diende te spreken, te bewegen, me in zijn nabijheid diende te gedragen. Hoe ik moest worden wat hij begeerde. Ik was hier klaar voor, of hij nu wel of niet van top tot teen was bedekt met dezelfde schubben als de gevleugelde dieren die de oergoden bewaakten.

Ik ontspande mijn vingers, en nu ik niet meer zo snel ademhaalde, verscheen er een glimlach rond mijn lippen. Een verlegen, onschuldige glimlach. Ik stond op, in het licht van de kaarsen, op voeten die ik niet voelde. Ik vouwde mijn handen voor mijn buik over elkaar, zoals mijn moeder me had opgedragen, zodat er niets voor hem verborgen bleef. En toen liet ik me op mijn knieën zakken, zoals het hoorde bij het begroeten van een oergod.

De lucht die bewoog was het enige wat me vertelde dat de oergod zich verroerde.

Ik schrok zo dat mijn verbaasde zucht al stierf voordat die mijn lippen kon bereiken. Opeens stond hij voor me. Er waren slechts een paar handen ruimte tussen ons. Het licht liet de lucht om me heen dansen. Hij voelde koud aan, als de winters in het noorden en het oosten. Als de winter hier in Lasanië, die elk jaar kouder werd.

Ik wist niet eens of ik nog ademhaalde toen ik opkeek naar de leegte waar zijn gezicht had moeten zijn. De oergod van de dood kwam dichterbij en een van die kronkelende schaduwen raakte mijn arm. Ik hapte naar adem door de plotselinge kou. Hij boog zijn hoofd. Alle spieren in mijn lijf verstrakten. Ik wist niet goed waardoor dat kwam, door zijn aanwezigheid of door een aangeboren instinct dat mij, net als alle andere mensen, vertelde dat ik niet mocht vluchten. Dat je in de aanwezigheid van een roofdier geen plotselinge bewegingen moest maken.

‘Jij,’ zei hij, met een stem als rook en schaduw, vervuld van alles wat er na de laatste ademtocht op ons allemaal wachtte. ‘Ik heb geen behoefte aan een gemalin.’

Er trok een schok door me heen. ‘Wat?’ fluisterde ik.

De oergod stapte naar achteren en de schaduwen om hem heen werden langzaam kleiner. Hij schudde zijn hoofd. Wat bedoelde hij daarmee?

Ik zette een stap naar voren. ‘Wat?’ zei ik weer.

De wind kwam deze keer van achter hem, die blies de vlammen van de kaarsen uit, zodat de zaal weer in duisternis werd gedompeld. Deze keer klonk het gerommel minder luid, maar omdat ik niet wist waardoor het werd veroorzaakt durfde ik me niet te bewegen. In het donker kon ik niet bepalen waar hij was. Ik wist niet eens waar de rand van de verhoging was. De geur van aarde verdween, de vlammen van de kaarsen kwamen zwak sputterend weer tot leven...

Hij stond niet langer voor me.

Dunne wolkjes aether stegen op van de vloer.

Hij was weg.

De oergod van de dood was verdwenen. Hij had me niet meegenomen. Ergens diep in me welde een opluchting op die meteen weer verdween. Hij had zich niet aan de overeenkomst gehouden.

‘Wat... Wat is er gebeurd?’ hoorde ik mijn moeder vragen.

Ik keek op en zag dat ze voor me stond.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Dat... Dat weet ik niet.’ Gegrepen door angst draaide ik me naar haar om, met mijn armen om mezelf heen geslagen. ‘Ik begrijp er niets van.’

Ze keek me aan met grote ogen, waarin ik de storm weerspiegeld zag die ook in mij opstak. ‘Heeft hij met je gesproken?’

‘Hij zei...’ Ik trachtte te slikken, maar mijn keel zat dicht. In mijn ooghoeken verscheen een wit licht. Het deed er niet toe hoe diep ik probeerde in en uit te ademen, de opwellende paniek was niet tegen te houden. ‘Ik snap het niet. Ik heb alles gedaan wat –’

De brandende pijn van mijn moeders klap was een schok. Daar had ik niet op gerekend, ik had me er niet eens op voorbereid dat ze me zou kunnen slaan. Ik drukte een trillende hand tegen mijn wang, verbijs-terd, niet in staat om te bevatten wat er was gebeurd. Wat er nog steeds gebeurde.

Haar donkere ogen werden nog groter en haar huid was akelig bleek. ‘Wat heb je gedaan?’ Ze trok haar hand terug en legde hem op haar borst. ‘Wat heb je gedaan, Sera?’

Ik had niets gedaan, alleen maar wat me was geleerd. Maar dat kon ik niet tegen haar zeggen. De woorden kwamen niet, niet nu er binnen in me van alles uit elkaar barstte en ineenkromp.

‘Jij,’ zei mijn moeder. Haar stem klonk niet als rook en schaduwen, maar haar toon was even beslist. Haar ogen fonkelden. ‘Jij hebt ons in de steek gelaten. En nu is alles, werkelijk alles, verloren.’

HAAR OPDRACHT IS DUIDELIJK

Seraphine heeft nooit haar eigen weg mogen kiezen. Al sinds haar geboorte is ze voorbestemd om de vrouw te worden van Nyktos, de oergod van de dood. Door zich op te offeren als zijn gemalin kan ze de belofte van haar voorouders vervullen en haar volk redden.

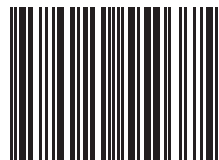
MAAR SERA DRAAGT EEN GEHEIM MET ZICH MEE

Wat niemand weet, is dat Seraphine geen beminnelijke maagd is, maar een sluipmoordenaar. Haar werkelijke missie is om de oergod te verleiden en hem daarna te vermoorden. Maar hoewel ze haar hele leven getraind heeft voor dit moment, heeft niets haar kunnen voorbereiden op Nyktos. Met zijn mysterieuze woorden en daden weet hij zelfs de diepste duisternis in haar te verdrijven. Is haar taak wel zo simpel als ze dacht?

Jennifer L. Armentrout is de internationale bestsellerauteur van fantasy en New Adult-boeken. Van haar boeken zijn al meer dan 300.000 Nederlandse exemplaren verkocht. *Schaduw in het vuur* is het eerste deel van de *Flesh & Fire*-serie, de spin-off van haar verslavende hitserie *Blood & Ash*.

Z&K

ISBN 978 90 2055 037 5 NUR 285

9 789020 550375

www.zomerenkeuning.nl